

בסייעתא דשמייא

קובץ אמרי קודש מאთ כ"ק מראן אדומו"ר שליט"א

שנאמרו בשבת קודש

פרישת נצבים

דהאי שתא תשים"ה לפ"ק

* * *

י"ל פה חזרות באבוב
שנת ו'ו תנש"א מלכוטך לפ"ק

ע"י חברה קניין ספרים
דבית המדרש הנדרול דקהל שעריו ציון ר'babov
בנשיאות כ"ק מראן אדומו"ר שליט"א
ברוקלין, ניו יארק

לזבר עולם יהי צדיק

נשחת כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו
מרן נפתלי צבי זצוקלללה"ה זי"ע הכ"מ
בן כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו
מרן שלמה זצוקלללה"ה זי"ע

נסתלק לגניו מרים
ביום י"ב אדר ב' שנה תשס"ה לפ"ק

אמרי	נזכרים	קודש	נזכרים	קודש
דברי תורה שזיכינו לשמווע מב"ק מרן אדוומו"ר שליט"א בסעודת ליל שב"ק פרשת נצבים שנת תשש"ה לפ"ק				
לכני ישראלי חמס נגבי"ס וגוי, מלחין עומדים, כלנו נמי חרס בס מסללים. ויעו"ס סמיהך נכמה הנטין לדרכו זקודה.	אתם נצבים היום בולכם לפני ד' אלקיכם ראשיכם שבתיכם וקניכם ושותריכם כל איש ישראל. ב"ק מרן זקוני הרה"ק מצאנז' ויז"ע מלך קפפו לך' דברי חיים פלצטנו, צלצן כוכב חמס נגבייס וגו', דלכלה נצון וזה חיינו ממלחים על כני חרס, להלן מליינו צדורי חז"ל (ווס"ק והמן רם). טהמלה נקריה עומד, כמו שנחמל (וכלי' ג, ז) ונמתי לך מהלכים אין העומדים טהלה, טהמלה עומד תמיד על מדリגה המת, מיום צנעה עד מליחתו, כי אין לו צמיה, ונחמה מדリגה צנעה מקnell תמיד סיומו וסתע טהלה, וממושס כי נקלע עומה, טהומל במדリגה המת, מטה"כ הטהה טהה בחילה, מוכלה צנבעו לחיות הולך תמיד מדリגה לדרכו, טהה מטה"כ דרוך טובא, זו שום כלון וגדול דרכו המייס וצמעה טהולינה, וסח חיינו מתעלת, זו מ"ז הולך וממנעט במדリגה המת, ומטעס זה נקריה מלהן. וסח כן ומה מחר מטה לביינו	יה, לע"י טהורים נמי ישראלי צמונת לנו ימ' גלהך הצענה ויוס בכפוריים וממדושים מעשיים, רקע"ה צורה מומס צלי' מדקה, עי"צ. גנה לי כן, מהו מקובליס על עלמיינו בעת השחתה, צנאמור פינו ולסנוו מלע וטפומתיו מלדר מלרמא, ומיסוס ואלה נטהל בכותות עוזמות לאטנטג נדרך פיטר וטאטור, לעוזת לנו ימ"ס ולענדו צלככ צלה, ויז' צדורי יטמע טצי"מ טועמיינו, וימקנלו מפלותינו בלהמים ודרון לפני הדרון כל. וזכותה שטוחה ימלה לנו בקשותינו, זכלנו לחיש מלך חפץ חמיש, פי' טקי' לנו חייש חצר זה חפץ בקע"ה, דמיינו חייש טית צהס לרמת שמיש וירחת טעה, וכמגנו קפער חייש למען מלקים חייס.	יה, לע"י טהורים נמי ישראלי צמונת לנו ימ' גלהך הצענה ויוס בכפוריים וממדושים מעשיים, רקע"ה חצר על כן, נעט השחתה, צעינן רעוח דרערין, זומן גרמיה כל מה ימעולר זוא ויקבל על עזמו לזרוח לזיסמ"ד גלהך הצענה זומן מהחלה המפללה, נטהל נטמינות וצכוונה ימילה מפלות הקילנות ופקוק זומלה יחד עם כל הקהיל, כי עי"ז יומץ עליו כח הקדשה ציולל נטהל מפלות טיש כלהוי וכנכון, ויז' ימקבלו מפלותיו לפוי זוכן מילומייס.	המ האוטנה קעלינה וכוכו, יעוז'ס טמיהך זטומחת מומל צעינן זפה.
ולפהל לומר כוונה זואה, נתקדס לצלי' האור החים הק' זפלצטנו על טפוק שנכל, חמס נגבייס קיוס כוללס לפי' ד' חלקיים וגוי, לדנה צלטה צליות כלה קק"ב עס נמי ישראלי כטילו ממלאים, המת כטהמדו לפני אר סיני, וימת צמורת, וימת כהן, שנהמל נטהן (דעריס כע, יה) לעזך צערית ד' חלקיים וצערלטו חאל ד' חלקין כוות עמן טיש (ע"י מליטה מנחומה זפלצטנו פ"ג). ולכלהורה יט להצין, בתינה מטה טהור קק"ב וכלה עמאס צליות צמורת, זאו מפוי טהומת הכנית טהלה עמאס זמיינ זטלה, צמטעו צעגן וטמאות (טמאות נג, ז) חלה הלהין ישראלי, חלן מהזיא טעם חול וכלה עמאס הצערית טהומת.	kan yi' lezon melpehi חכינו טהמלה טהלה זטנה טובח וממוקה, ויממץ עליינו כל מיין נרכות יוטעות טובח, צי' חי ומוציא ריבוי, לרפות וישועות וצערלט זגוף וצנפת, צנולב לענדו ימ"ס צהלהכת סדרת ומונחת טנפת, זוכה כוונו יט נטהל פוי משיח נדרנו צצ'ה.	*	*	*
וכמג נטהל, לכוונת מטה רבינו שימה נטהילט צערית המת להו עליזיס זה נטה, ויז'ו נטפוקים זה נעד זה, טטהל כל מה וטמאל מיטלהל				

אמרי	נזכרים	קודש
לנו שפע לנפקד רוח ונטמה נטחהנו מעונומינו ולמהות מהותינו וככפל פשעינו, והפיעוטים והסתפלות של רוחה שאנה, בס מוקפת על השיקול, וכי הפטר שימק玷ת המוקפות כלמי השיקול. ומעתיק בס כי הרה"ק הרב ר' בער המגיד ממזריטש וו"ע (ספס"ק ליקוטים יקרים כי ק"ג ²) בס קוה שהריין בגנות טהרותם הילנו, אך עיקר מגמתם קוה על מפלת העמידה, למפני פחד לדין והתעוררות המתפלות שס מטהרין מה הלוות, וזה מועלך לגנות המתפלל במתינות מלך גמלאה כוונה ימיה, לנו כן מתפלת פסקוי דזומלה, אשר בס הולגן כל שאננה, אין מכוונים כלהוי. וכמן בס, דמי הפטר להמתפלל מפלת העמידה של רוחה שאננה, צלי בכנה מרוחך של מפלת פסקוי דזומלה, ורף מפלת העמידה שהיא השיקלית, מהו זוכיס ליכם לפני פקע"ה להמתפללCMDRIS הפניים, הן מי שלין לו המפתחות אל מדיס סמיוניס ר' יוחנן יכול ליכם למדיס הפניים. ומהי מעמלה מיקנו נומר הסמיוניס ועוד כי ר' יוחנן מפלת פסקוי דזומלה לפני המתפללה, נומר להכרית הקלייפות ולהכיננס, כמו שחולמים עוד כי ר' יוחנן, נומר עריאים ולהכרית כל תחומות ותקויניס הנקויניס פראטנו, כתג ג' כען דבשים כלנו	שהות נקבלה ממשית, להצמדל בימל שחת ויחל עוז לבטחים מה פיו מלבדן בדביס צטלאס, טיהו לנו פה טהור טהוריו ומוכשר לשיות כל לרמת להמתפלל לפני פקע"ה במתפלת ובמתונות.	לכל עניין כליהם הקרים, שקבלו כי יצלהל על עזם, כל מה יקי' עלי געד חגיון, לאלו מוכחו לטורה וירלהם שמים, ולא אמר היחיד שלום עלי נשפי, כי זה עיקר הצלחת ישראל, פטור מזה, כי סוף עיקל גדול בקיים טורה ואמות.
בכפ"ק יושר דברי אמת (קונטרס אשנאי) גענין המתפלות של רוחה שאננה יוס לכפוריים, דינה עצע מהדר קוה, לאמתועל ולבון צויל הילן הפיעוטים והמתפלות של רוחה שאננה שלן ממתפללים כל שאננה והס מדשים הילן, דמי דמיון לי' יקי' דעתי, משל"כ הילן מתפלות רקודות נכל שאננה, כמו פסקוי דזומלה ופרשיות שקרלזנות, מהמר שכך מוגבל בסיס והס לפניו לדיוונגה יאננה, לנו יקי' לעת' עלייך, ומומלת צמלה והיינו מכון כלהוי.	בכפ"ק גענין המתפלות של רוחה שאננה יוס לכפוריים, דינה עצע מהדר קוה, לאמתועל ולבון צויל הילן הפיעוטים והמתפלות של רוחה שאננה שלן ממתפללים כל שאננה והס מדשים הילן, דמי דמיון לי' יקי' דעתי, משל"כ הילן מתפלות רקודות נכל שאננה, כמו פסקוי דזומלה ופרשיות שקרלזנות, מהמר שכך מוגבל בסיס והס לפניו לדיוונגה יאננה, לנו יקי' לעת' עלייך, ומומלת צמלה והיינו מכון כלהוי.	ובחננת עניין זה מוכחה לאדיין במלצת מומחה צפלטנו (פלטה 3') על הפוקה הנכל, חמס נזקיס סיוס וגוי' לרשותם צטניכס זקניכס וגוי', בולכם ערבים זה בזה. וכן פירט רצ"י לקמן עס"פ (דבשים נט', חמ) הנאמרות ל' הילקינו וגוי', שנעשו כדי ישלהל בטובתו בכל מה דלפקה. וסוקף ותוכר כלכ"ס, להוות כי כל מה מני יצלהל יט עליו על קדוזה הילן, וכל מה דפי מילנו וממעמדו, לרשותם, סיינו שגדוליס צצולם, שכולס למחות הכל ישלח, בס יתמיינו על הכל, צטניכס, סיינו יתמייך על כל צבע וצמן, ממחייך על צבעו, זקניכס וצטעליכס, כל יט יצלהל, בס כסמן, כל מספקתו, כל יט יצלהל ולדהוג עזוב וייל הכוונה, דינה חמר צלמה סמלך ע"ס צקלת (ה, ט-י) טובים החשנים מן האחד וגוי', כי אם יפלוי האחד יקים את חברו ואילו האחד שיפול ואין שני להקימו. והען סומך, פראטנו, כתג ג' כען דבשים כלנו

אמרי

טהרתו ז"ל צמלת (עי' ויק"ר טז, ג, וילקוט מ"ג רמו מס"כ) מעשה ברוכל מלמד שקי' מכלי ותומך, מאן בעי חיי מאן בעי חיי, הכנפי כולי עלמלה ותומך גנדי, פוליה ספר מהלט וכלהה לאס (השלים לד, יג-יד) מי האיש החפץ חיים אהוב ימים לראות טוב נצור לשונך מרע ושפטיך מדבר מרמה וכו', יע"ט. ופייתם בכוונה צו, דינה כיוס להט באננה לנו מפלייס מהנוינו ומתקשים על חיים, כמהן זענון לטון קרע פיו ולצונו כל יכתל זענון לטון קרע פ"ו, ליטן מהקס לפיו צהן לדב ניגול פה וטהר דיינרייס הנקויס פונגשיס לת פה, יע"ז יסי פיו ולצונו כל מוכשר לבקש ולאהמן לפוי הצעורה ימ"ט, וימקננו מפלטיים לרhmaיס זכלוין זכלוין, עכט"ד רק'.

קודש
נצבים אמרי
זהו צבאות גס עזוער חי' הטעלים זה. וזה שביבליו הרכבל בכפל הנטזון, מהן צעוי חי' מהן צעוי חי', צעוי טה מלצון מפללה, עדה"כ (יטע' כה, יט) הס תבעין צעוי, צזיזס להט באננה עזומו צקדוקה יתירה צהן לזווח לדי עזילה ועוזן, כדי ציעלו מפלטיים העולס הצה ווון על חי' הטעלים זהה. וסווים קפל מהלט וכלהה לאס מה שטאל דוד המלך ע"ה, מי ביהט ספקץ חיים הושב ימים לרמות טוב, ימי"ס רומו על צ' ימים דלהט באננה, לסתם יוס"ס קהי על להט באננה, כדילמת צווח"ק (ח"ג ליה). על הפקק

אמרי

כי כל מדס יט לו מפעס לפעס עליות וילידות בעזודת לד', צגדינט (יחוקהן ג', יט) וחתום לרוח וטוג, שמנוואר צקפליס הקדושים, וכלהר בני ישלהן מהנדיס נסגרהה מהט, ונעציס ערציות זה נא, זו ח' כהט לאחדס ירידס יט צני לאקיינו, מטה"כ נטאוח ימיד צינו לעזינו, והינו מלהוד ומשוגע עס מהרים, זו כהט יפול ממלהיגמו, אין צני לאקיינו ח'ו. וזה טהרמו, ה' כהטפילה נס, היינו שטאי' נס ירידס בעזודת הש"ט, עמיד להטיל נס הול עולס, חיימאי צוון שמאי' כולנס הוגה מהט, דהו כל מהל ימודד לימיין חיירו ויקיעו לו בעזודתו כה"ל.

וינה ב"ק זקיי מוחרב"צ זוק"ל הי"ד צמפה"ק קדרושת ציון (ר"פ נהעלומן) מהל דבר יקל ונפלת לפרט דברי רט"י נסס רז"ל עט"פ (המזכיר ח, ט) בהעלותך את הנרות וגוי, מבאן שמעלה היהת לפני המנורה שעליה הבהן עופר ומטיב. בשגה כדר הויכרנו לעיל מטה שכתבו צקפליס סק' על הפקוק (ויכי' ג, ז) וגעתם שלמדתי צמפה"ק נועם אלימלך לפני כנימת השגט, לרימי צליקוטי שושנהvae איזות צהן נדפס אס מהמל נפלת נס, למדי צלקוטי שוננה, וודמן לפני עין קונגע לדבוריו הלה, וווע ג"כ מענינה ליוויל, צעל די שטאו עריציס ווועה, נולל לפעול עזוע כלווע צנה טזעה וממוקס], ווללה תוכ"ד רק' סס (גד"כ חממו גגמלה), נגה הלאס יט לו להטפלל מהט בעד חיירו, כי לעזומו חייו יכול לפעול כל כן, שאלי חי' חוץ מAMIL עזומו מבייט הנקויס צעומיד מהט עזוער מהט ווועדו ווועדו נופל

נצח

דברי**נצבים****חיים**

לא יתביחס הפעול לבוא לפני המלך בכל יום לתבעו צרכיו הפרטיים הנדרכים לו לחייו, שהרי הוא עוסק בשלו ועשה מלאכתו, ואדרבה, המלך יחי לו תעונג גדול מזה, שמספיק בידו לעבד בהרחבת הדעת ובהרחבבה, ויתן לו כל משאלות לבו בשמחה ובטרוב לבב.

אך כל זה כשהפועל עבד בחירות ובחשך גדול למלאות רצונו המלך, להcinן עבורו פרודס נאה שהיה לו נחת רוח גדול מזה, משא"כ כשהפועל מטעצץ במלאתו, ולוקח מה שניין לו מבית המלך זולול וסובא לתאותו, אז יתביחס לבוא לפני המלך יום ויום לשאול צרכיו, כי איך יוכל להיעז פניו לבקש מאת המלך צרכי עצמו, כאשרינו מלא רצונו קרואו.

כמו כן הוא בעניין התפלה, שאם כוונת האדם בבקשת צרכיו מאת הקב"ה, היא כדי לעבד עבודתו יתברך, ולושות נחת רוח להבורה ית"ש, אז אין לו להתביחס כלל לעמוד הנפש ובשמחה, עד נזכה לביאת גואל בתפלה לפני הקב"ה ולבקש צרכיו צדק במירה בימינו Amen.

* * *

קודש**נצחם****אמריו**

והול מחהי טעמה יקדו ממקני סתפנותו לומל מקרלי קודש כלנו, וצמרו צני ישלחן למת השגנת וגוי, היל שיט סתפנות כליל שגנת קודש, אף שיט סתפנות פטוקיס שנמלר זהב עניין שגנת קודש, כנון (צמום נהג יג) לדעתה כי חמי ל' מקדשכם, זו מה שנמלר בעשרה שלדרות, וכיוו"ג, ולמה צמלו דוקה פטוקיס הילו. מך היל שפי שפה, שריו לאורות לצעני ישלחן מיד שגעה סתפנות ימד נסתפנן ניז'ור שמתהפקים צמיהן צמיהן שמיימת צלינט שגנת, צמיהן צמיהן צמיהן צמיהן רק על סתפנות צפוי עזמו, היל שיריך לאטאפי גס על ולמו ציטמור למת השגנת, כי כל ישלחן ערניטים וזה.

המנס צממתזוניס רוחיס צקענין עמוק ציומל, צמונס עזודהם סתפנות ציוס השגנת קודש, צמליין עלמו לקלחת ציוס השגנת דראה, וצמיך כל סיוס ציוס צקננה דראה, וצמיך כל סיוס מקדש ומיטרל למת עלמו כליהו, יכול צמיהן ומיטרל למת עלמו כליהו, יכול צמיהן מדריגס זו, לאטאפי גס על מהריס צמיהן למת השגנת. וווע על פי דערלי ב"ק מראן וקיני מוחרב"ץ זצ"ל הי"ד נספה"ק קדושת ציון (פ' מיטו) עלה"פ (גמליג נהג, כד) ובבסטם בגידם ביום השבייע וטהרתם ואחר הבואו אל המהנה. וכמג נפרך נקדים לצעני הרה"ק הרב ר' הריש

בכנית נג"ס ועומדי"ס, וממורץ קוטיית סדרבי חיים.
*

ומשנתמי לומל, כי עס יוס השגנת קודש מורה על עלות, ציוס סקדות סוס נליין כל מה מישרלן לאטהמל לסייעת צגיון, לדהוג עזרו מהליס צלה ימאל לאס ממלומה צלום ונגטס, וכמו שיכטוו צמפל אוור החיות הקדוש (פ' כי משל) לפrect פטוק (צמום נהג יונ) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת. ולכורה נליין ציול, קרי נכל מהר (פס סס, יד) ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם, והס כן למה קומיף סכטוו עוד שמייה. גס יט לאצין הומלו נעצות מה השגנת.

וצילהר סכוונה, צעל שיכטוו נלמל מה סתפנות, צלה די זוז צוואו צומל מה השגנת כהמ מהלנו, היל שיריך ליטות טנס צגיון יסומו למת השגנת ולג' ימלן הומו, וווע קומ צמיהן צומל שגנת כליהו. זוז קומיף סכטוו עוד שמייה, צייגים גס על צגיון ציטמור מה השגנת, וח"ט נצט"ת למת השגנת, ציינו ציפועל גס היל צגיון נקומו למת השגנת כליהו, עכטודא"ק.

אמדי

מרימאנוב ז"ע, שפירא מה שיקד
הפיינן צומילום ניל סצט קודס (זומי^ר
י האמלה צטט), על בן אבבם בו לבוי
בברורית. ודקק דלאס כוונמו צטצטם
קדס מכם מה לנו כמו שצטצט
מלכט, מה טו"ל למיינר צצוטית, הילם
צצוטית, שקרי אין צצוטית מכם.
וחמל הרה"ק הרביה ר' הירש
ז"ע, דמסגולם יוס פצטט, צמי^ר
צממקדס וממיטר ציוס קקוט טואה,
וממכן מה מעשיו כלמי, צה למדליה
להנעמם גס מהליים עמו, צגס כס
ימקדס צקדסה צל מעלה, ייטמיו
הט פצטת לדצעי. ולטה חמל פפייטן,
על כן חלכם צו, סיינו ציוס פצטט,
חלהם וצנדצ צלט, עד צה"ס צצוטית,
צחהל ליכט גס מה מהליים ולהנעמם
הן קקדסה, עכ"ד פק'.

נצח

כדי כך, ואחר תבאו אל המחנה,
נטול ולקדים גס מה מהליים ולהנעמם
לקדסה, כמו צוילט צמנקה מה
המלייס, עכט"ד ב"ק מrown אא"ז ז"ע.
ויש לאטציג עניין זה צע"י
צמילת צטט קודס צה קולדס למדליה
וז, פסיות צטט"י ערץ לאטציג גס על
הוותם ציטמור מה פצטט, על פי מה
צמפולר לרג' צמפלרי צמפלים (ע"י
צמליות צמפל"ק ליוקוט אמרים התニア
פליך ז"צ, כי צהמת מילד סנטומות, כל
ישראל נס צהמתה מהל, כי כל נסמתה
ישראל מהמת כמלו הצעוד פוגגה, והס
הט פצטת גס גופים, מה ט"י ציין עניין
צל פילוד וטמפלות, כי כל מהל טה,
הלה צגופים ממילקיס. ועל כן צטטת
מכלע טגורף וטוממל, וטיער להנו
טייה סנטומה קנסוורה, מה מעלה צו
הט נסמתו לטעון, וממייל טה מרגיט
יומל צטטקות לוולט, צאי מילד צויט
הנטומות כל ישראל מהל כס, ולו מקיס
מלות וטסטם לרען כמוץ כלמי, מטה"ל
צגופו טה עיקל מהלו, ונפטו טפילה
לו, מה ט"י הפסל לו פסיות צהמת
וכלהמה עס זלטנו כלמי, כי טגורף מפליא
כו, כו) וילט מה ליט צגדיו, הן מקרי
צגדיו הילג צוגדיין, ביום השבעי,
סיינו צקדסת יוס פצטט, וטהרטט,
צמטעלו צמדליה גזולה מהלו, עד

דברי

בלבבו, ובפרט בעת התפללה הלא דבר
שקרים בנפשו לא יכול לנגד עניינו
ית"ש, ואם כן האיך מצאנו ידינו
ורגלוינו בבית המדרש ביום הנוראים
להתפלל על נפשינו בכל לשוננו
התפללה, וכי נשטה בעצמנו שכל
כוונתו היה איך שיצא כבוד שמים.
אך ראיתי עניין נפלא בקשר לעניין
זה, בספה"ק דברת שלמה (פ' נשא)
לההה"ק מוח"ד שלמה לוצקער זצ"ל [רבו]
מובהך של הרה"ק מוח"ש מבעליא זצ"ל
שמביא בא שם רבו הרה"ק הרביה ר'
דוב בער מעודריטש ז"ע, שהוא גם
בן התהווות גדול עבורנו, ועפ"י
דרכו כבר יש לנו מבוא גדול בדברי
תפלותנו. ואלה תוכן דבריו הך,
הנה יש להתבונן, איך יכול האדם,
שפלו ונבואה שנוצר מטפה סרווחה,
למלא את לבו ולהעיז פנים כל כך,
לבוא לפני המלך מלכו של עולם
שלש פעמים ביום, להתחנן לו ולבקש
צריכו הפרטיים, כגון פרנסה ורופא
וכיווץ".
ותירץ הרה"ק הרביה ר' בער ז"ע
על פי משל מלך, אשר עשה לעצמו
פרודס גדול ונאה שהוא מתענוגי
ותפנוקי המלכים כנודע, ושכר אומן
מיוחד שניצח על מלאכת עבדות
הפרודס שלו, שינטוו נתיעות כראוי.
והנה הפועל אשר עסוק במלאת
המלך, צריך למזונות ושרר דברים
шибול לעסוק במלאתו כהוגן, ובודאי

חיים**נצח**

לקח בישרא בהקפה, הבין הטבה שאין
לו מעות, יצא מזה חילול ד', שצדיק
גדול כזה אין לו עשרה והרחבת
הדעות. ורבי יוחנן אמר, כגן אנה
דמסגינה ארבע אמות בלבד תורה ובלא
תפילין, דכיוון שנחלש על ידי גרטו,
נמצא מתחלל שם שמים על ידו, כי
צדיקים צרכיהם להיות בראים וחזקים
כדי שיוכלו לעבדו ית"ש כראוי.
ומעתה שפיר יובן החסרון שבני
ישראל צוחין ככלבים הב הב, שעיקר
כוונתם הוא על זה עצמו שאין להם
מזונות ובריאות, ויתר הוי להם לצחוק
על כבוד הברוא ית"ש, שנתחלל שם
שמות מחמת שאין לנו חי ומווני,
שהקב"ה בחור בנו מכל עם ורוממן
מכל לשון, ואנו שפילים ונבזים ודלים
ויתר מכל העמים, הייש לך חילול שם
שמות גדול מזה, ועל זה יש לנו לדאוג
ולהתפלל, עצתו"ד הך.
וכן הארכיו הרובה בספרים
הקדושים, שעיקר כוונתינו בתפלותינו
ובקשותינו, שנוצר ונכתב לפני ית"ש
בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טוביה
וזרירות תוכחות ישועות וחמות, צrisk
להיות למען כבודו יתרוך, שמו שיש
לבני ישראל טוביה ורחהה, מתقدس
שמו הגדל בעולם כאמור.
אמנם בעזה"ר דעתינו קטרה, ואין
אנו עומדים במדריגה זו לכון בכל
התפלות והבקשות כבוד הש"ת שיצא
מוחה, והרי לעולם יהיה אדם דובר אמת

דברי

ח' י

נ

חיים

ח' י

אמריו

ח' י

נ齊ם

ח' י

לפניהם

ח' י

קדוש

ח' י

לפניך ומטהותי לך כל קיימים. וסוד עיקר עוזלה סמלדס, לסייעת עלה מהציוו להצמדל כל כומו צעד הלחמות, ודוקה נזופן זה עוזנתו מרווחה ומוקדמת לפניו ימ"ס, וכמרומו צפוק (פס אס, ג) לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם, ר"ל כדי שיכל סמלדס נזוח לעוזה עוזלה כולם כרמי, ליהות פני הלאקיס, לך נזמוד לימיין מהיו למייע לו כל עניינו. ולכן כלכלך צה לרוזן לפני מהציוו ואמיר (פס מג, ה) מה צני בפי ממית הס נז מהצינו הlein וגו', מה קטע חנוו וול פנה הליי כלג, הצל כטהמאל יסודה הנכני הערכנו וגוי', ה' טמע יעקב נקולו וקסלים נצלהם מה צנימין עטפס, כי הי' נכו נזוט בטומן כל' סבקלוונ יגמם לסם שיטעה, כי גדול כמ שעדרות צטמים לממו.

וזה מטהר מה צלה עוקב מהציוו דוקה נטול נמלים כדי נזון לו ביא מלונה, כמ"ס (פס מ, נ) ואת יהודה שלח לפניו אל יוסט להורות לפניו נשנה, ופליש"י להתקן לו בית תלמוד, מה צלה מהל מטהר ציוו. לדגש עיקר סקיים כל צני יטלה נגנות סוח כמ קערות, סcols יקיו ערדים זה זיה, וכן סינכ רקע"ה כל עין זהה, סייל

המלו מכם"ל (פייה מז). להצטט קולדת יט וכל מדים נצמה ימיה. ונמיה שניות השצתת יט המגננות צל מה נצמה לכל מה מיטלהן, והלי מזל נצמה כל יטלהן לזכרים ומלחדים צהmadות גמור וליין צום פילד כלג, וממיהל יטליס צי יטלהן נקייס מלהות והשחתת נלען כמוני גמדליה סכי נעלם, וליחסות עלדים זה זיה.

וכנש נקפה"ק כתפאתה שלמה שהליך צנעם המלוי נצמה מקומות נקפהו (עי' פרשׂ ויגא, וממלים למונכה, ועוד) צניען סנכל, צל מהל מיטלהן לך נזם להצמדל כל כוחו לסייעת ערץ נעד חיילו, להצפלן נעדו ממיל על הנטמה צלה נזוט צל עניין, ולסתמו עמו צטמתו כלילו קו שמתם עלמי, וימץ עליו מורה וילמת צמיס וכל מזוב צרוכיות וגנטימות, ומע"ג לדח מני סנהה לדי', עכ"ז יגמור ויטענד נפטץ' מהציוו למייע לו כל עניינו.

וכתג כתפאתה שלמה, כי סורס עניין נעלומות צני יטלה נלמם מיאודת, צטי מוכן למוקור מה נפטץ בעט טהמאל יוסף להצטמים ציטי מה צנימין עטפס נמלים, ומלר מהציוו (כלכך מג, ט) הנכני הערכנו מידי מנקצע מה סס מה צה קיימתו הlein והגמתו

אמותה بلا תורה ובלא תפילה. ופירש רשי", שנחלש על ידי גרסתו.

והכוונה בזה, דהנה מהראוי הוא שתלמידי חכמים ויראי ד' הרבקים בהשיות ובתורתו בדביבות גמור, יהיו מושפעים בעשרות וכל טוב, ויהיו בראים וחזקים בבריאות השלימות, כדי שיוכלו לעבדו ית"ש בהרחבת הדעת ומנוחת הנפש כראוי, כמו שמצינו באבות העולם, שנשפע להם שעירות וכבוד גדול, באברהם אבינו כתיב (בראשית יג, ב) ואברהם כבוד מאד במקנה בכף ובזבוב, ביצחק אבינו כתיב (שם כו, יב) וימצא בשנה ההוא מהה שערירים ויברכו ד', וגם יעקב אבינו כשיצא מבית לבן לקח עמו עשירות גדול כמו שנאמר (שם ל, מג) וצ"ל (פ' האזינו) לפרש דברי התיקוני זה והר המובאים לעיל, שמתרעם על מה שבני ישראל צוחין ככלבין הב לנא מזוני הב לנא חי, ולכארה מהו החסרון בזה שצועקים לבוראות שיתן להם פרנסה וחיה, הלא אל מי נשאג אם לא אלו ית"ש.

ומקדמים לפירוש מה שאמרו בגמרא (יומה פ) היכי דמי חילול ד', אמר רב כgonן אנא אי שקידלנא ביישרא מטבחא ולא יהיבנא דמי לאלתר, אמר אבי, לא שנו אלא באתרא דלא תבעי ישאין דרכ הטבח לילך ולהבזע הקפתו וועל הלווקה להביה לו מעותיו לבתו, רש"ן, אבל דמי לאלתר, והיינו באתרא דלא תבעי, ועל הלווקה להביה המעות, וכיון שרבע יוחנן אמר, כgonן אנא דמסגינה ארבע

אמדי

נצבים

קודש

כינויים נמלטים געל כלמו, ויסודה נעה ערבית צעדו. וגס רומו על גלות הילוך היה חלקו חנומו פה כיוס, שרוג צני בגולה כס מנגני ציניס צל יסודה ונימין חלקה נזוכדנאל כימי ביט סרלהzon כינודע, לרמז על עין העלווה צל יסודה נגנימין חמי, לי רק כלם זה וככל להתקיים גלות. لكن צלם מה יסודה דוקן למקון לו נימת הلمוד, כי רוח טקי על חפוץ חמינות טערות צל יסודה, כדי שיכלן להתקיים גלות.

ועפי"ז מפלט כוונה שפקוד שוממים נפי מקימת צופר (מאליס קייע, קאנ) ערוב עבדך לטוב אל יעישקוני זדים, כי חלקן כל צני ישלאן ערדיים זה וזה, מה אין להפט"ה צום חמיזה געוזדמס, כי מה שעוזדה צלה צללים צנ"ל. זה שאמל, ערוב עבדך לנויג, ר"ל מי שאות נצמי ערכ, שמתעלן געל זולמו להצפיע עליו צגס פה יסמו רמת השגט וימנאג צדרן הייסל וסתוב. וויתלן נקלחים צמולר יסוד"ס על כס יסודה, יעוז"ס. עלה צן צינה שפייטן מה צני ישלאן התביאנו, כלו' הלאס חלקו קול עמו קודס כס צמימות יסודה, שכולס עריזים זה וזה, וזה השגמה וגהולדמו להפט"ה להנטיך ולגוזל עוזדמו.

וזו ג"כ פירוט שכם (לנדים נג,) שמע ד' קול יהודה ואל עמו התביאנו, כלו' הלאס חלקו קול צמימות יסוד"ס דוקן, כי צויס השגט קודס כס צמימות יסודה, שכולס עלייזים זה וזה, וזה השגמה וגהולדמו שהקצ"ה יסמע ויקבל מפלמו, וועזדמו.

דברי

נצחם

חיים

הברכה להקב"ה, שיתנהג עם בני ישראל במדת הרחמים וימשיך עליהם כל מיני טובות וחסדים, כי כאשר יש להם לבני"י מכל טוב, הוא כבוד ותפארת להשיית".

ולפי זהathy שפיר מה שאמר נה, ברוך ד' אלקינו שם, ככלומר שיתגדל ויתקדש שם יתברך עיי המשכת טובות וישועות על בני ישראל, ויהי לנו עבד למם, הינו כה הרע יהי נגע תחתיו, ולא ישנות על ישראל רק כה הטוב והחסד. נמצא שבזה שאמר ברוך ד' אלקינו שם, ככלומר גם ברכה עבור בנו שם בעצמו, כי המשכות הטובות על בני ישראל שהם בנוו של שם, תגורום כבוד שמים, עכדה"ק.

ובענין הנזכר,ճאשר בני ישראל מושפעים בעשרות וכל טוב, יוצאת מזה כבוד שמים, כי יכולם לעבדו ית"ש בהרחבות הדעת, אמר הרה"ק מוה"ר יחזקאל מקאומיר וצוק"ל (מובא בס' דברי ישראלי בטוף הספר) על מה שנחלקו רובינו (שבת לג:) בפי הפסוק (בראשית לג, יט) ויקן את חלקת השדה במאה קשיטה, יש אומרים מטבח תיקן להם, ויש אומרים מרחצאות תיקן להם.

ויש לומר דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פלייגי, כי עיקר עבודתו של יעקב הייתה לקרב אנשי המקומם לתשובה, וזה שאמר, מרחצאות תיקן להם, רומו להרחיצם מטומאתם, אמן כדי שיוכל לקרבם לתשובה, החזק

ו"ע אל תינוקות של בית רבן התפללו עבור אביכם ואמותיכם, שיזכו לגדל אתכם ל תורה ולהזפה ולמעשים טובים, עצלה"ק.

וחרה"ק זקנינו מהר"ש מבעלוא וצלה"ה אשר היום חל להיות יומה הדילולא דילוי, זי"ע ועכ"ז אמר לפרש בענין זה הכתובים בפרשנה נח (בראשית כו-כו) ויאמר ברוך ד' אלקינו שם ויהי נגע עבר למם, יפת אלקים ליפת וישבע באהלי שם ויהי נגע עבר למם. ולכאורה יש להבין אומרו ברוך ד' אלקינו שם, הלא כוונת נח היה אז לברך את בנו שם, וא"כ למה לא בירך את שם בעצמו כמו שבירך את יפת באומרו יפת אלקים ליפת, אלא בירך את ד' אלקינו שם.

ואמר הרה"ק מבעלוא וצ"ל בכיוור העניין, עפ"י המבוואר בגמרא (ברכות ז.) שנכנס רבי ישמעאל בן אלישע להקטיר קטרת לפני ולפנים, ואמר לו הקב"ה ישמעאל בני ברכני, אמר לו, יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמייך את כעסך ויגלו רחמייך על מדותיך ותנתנה עמך בניך במדת הרחמים ותכנס להם לפנים משורת הדין. ולכאורה צ"ב, הרי הקב"ה ביקש ממנו שיברכו בכיבול, וזאת הברכה אשר ברוך ר' ישמעאל היה להxiahet בתובת בני ישראל, שיתנהג הקב"ה עמהם במדת הרחמים וכו', א"כ לא עשה את הדבר אשר צוה לו ד'. אלא מדברי הגמרא מבואר, כי זאת היא

דברי

נזכרים

חיים

רגע ממש יש בראיה חדשה, שהקב"ה רגש מחדש כל העולמות מחדש. אמן יש בזה כמה בחינות ומדריגות, ובתחלת השנה מתחדר העולם בבחינה יותר גבוהה, כמו בתחלת הבראה ממש.

[ט] לך כל נס נושא עזומה חלק, ורק ממלחות לך פולחן צ"ס וג"ק, כי זה וככלנו מפלמו ט"י' נעמו.

הנה ב"ק אמר זצוק"ל הי' רגיל לחזור על דבריו ב"ק מרדן זקנין מצאנז ז"ע הנזכרים, כמעט בכל שנה משך ובודאי אם בני ישראל יש להם פרנסה טובча ומונא רוחיא ומצלחים בכיסיהם, אויב כבוד והדר הוא שהוא מלך ישראל, אבל אם ח"ז ישראלה מהה של המצב, אז איפוא הוא הכבוד לו יתרון, שנקרה מלך על עניים, עכ"ד הק.

הטובה על הבראים נגרם כבוד שמים, זה אמר כל פעיל ד' למענהו, עצה"ק.

ועל דרך זה הביא זקנין הרה"ק מה"ר מרדכי דוב מהארנסטפייל ז"ע בספר הק' פלא יועץ (לפסח) מה שהי' מרגלא בפומי של חותנו ב"ק הנאן הקדוש מצאנז זצ"ל ז"ע [וכבר אמרנו פנס], כי תיבותו "מרגלא בפומיה" יש לו שני פירושים, א' מלשון רגילה, דהיינו שהי' רגיל על לשונו לחזור על דברים הללו, וגם הוא מלשון מרגילות ואבן טוב, כלו שהוא דבר יקר ונחמד מאד, ודבר זה יש לו שני הפשטים הנ"ל, דהנה הש"ת נקרא מלך ישראל, ובודאי אם בני ישראל יש להם פרנסה חותמין בבולן, תלמוד לומר (כלח"ט י"ג, ז) והי' ברכת, בר' חותמין. וככונסה לפיה סקלצום מיקנו צלטס עמדוּי העולם, מורה עזודה וגמילות מקדים, הרבהה מהני ע"ש מיקן עמו גמ"ת, וילפק מהני ע"ש מיקן עמו עזודה, וילפק מהני ע"ש מיקן עמו עזודה, וציממות עולם סיוע עמוני סטורה, וקעודה צלטונה, וצומן סטורה וקעודה עולם גמילות מקדים, שמלון יוצס עמוד גמילות מקדים, וחס צוותמיין, עי"ש. וצגי' עוד מס שמלר זקנינו הרה"ק מצאנז ז"ע, כי במנן מורה כי' קמלה עמוד מורה, וצgit' קמתק' כי' עמוד עזודה טהוּת רקיענות, וכבעל שם טוב ז"ע מהו

אמרי

כל קדמת צמת קדמת, טיקודים מתקופיס ימך גהנבה וויעות לתולה ולמפה וטירום ותשחות למל' ח-ל חי וקיס.

נסנו ודע מה צלטב ב"ק א"ז מוהרב"ץ וצוק"ל הי' ד' צאגרת הקודש (צמג צמת מל"ט נפ"ק), כי זכו עיקל עזודתו כתט בעקבות דמיטם, צללייס חנומו להמתהן כל חי ממי כומנו לחיות עלזיס זה זאה, ולגמול מקד זה עס זא, וכמו שפירס צמפה"ק מגלה עמווקות (פ' נ) חמלס ז"ל (פסים קי') יובל יהא חותמין בבולן, תלמוד לומר (כלח"ט י"ג, ז) והי' ברכת, בר' חותמין. וככונסה לפיה סקלצום מיקנו צלטס עמדוּי העולם, מורה עזודה וגמילות מקדים, הרבהה מהני ע"ש מיקן עמו גמ"ת, וילפק מהני ע"ש מיקן עמו עזודה, וילפק מהני ע"ש מיקן עמו עזודה, וציממות עולם סיוע עמוני סטורה, וקעודה צלטונה, וצומן סטורה וקעודה עולם גמילות מקדים, שמלון יוצס עמוד גמילות מקדים, וחס צוותמיין, עי"ש. וצגי' עוד מס שמלר זקנינו הרה"ק מצאנז ז"ע, כי במנן מורה כי' קמלה עמוד מורה, וצgit' קמתק' כי' עמוד עזודה טהוּת רקיענות, וכבעל שם טוב ז"ע מהו

נזכרים

קודש

ל Dick דרכו בקדמת לדווות עולם בעמוד גמ"ת, והוא נוכות גם למתן צבאות צבאות זוגות וצוגות, וזה לירק קמאלם כן צמילי לסתמי כן צמילי לעלמה וכו', יע"ט צמימי נוכנו.

וזה יט לא מליין דרכי בכם (וכמי י"ג, ז) והי' לעת ערבי יהי' אור, לר' כלא נטהן צלנו בעמוד גמילת צמילים, כלל חמד ישי' צצימת ער"ג, זכי'ו זולמו צמילי לסתמי וצמילי לעלמה, מה נוכה כולנו יהל צמלה נטור'ו צל מטה, ושי' מונחה וצממהחויר' ליטודים.

*

[באמצע החומרות] צפיפות יוס טהמוּן. וbau בולם בברית יהה נעשה ונשמעו אמרו באחד, ופתחו ענו ד' אחד, ברוך הנוטן ליעף בה. יט לא מעמיק כוונה נטני קפיטן, על פי דערליו סינקליס, צז'וּס צמת קודם, טהוּת יומלה דנטמם, ויט' קמג'וּת צל נטה, זמ' סטמא, זוכיס צני יטלה נטהיג מדריג'ה זו צל מהדורות חמימות, וגע'יס כולס עלזיס זא לא, זכמ' זא מה' ציט' למדס ליידס געוזלמו ח"ז, מיט' מתחוק וועלה למעלה, כי יט צני לאקי'מו.

להחיכים צבטיים זוקניים וצומריים כל מה ישלחן, שעל כל הגד מישלאן מועל חותם קדום וזה לחיות ערך על מהרים כפי מעמדו ומילנו, לשינו הרים ממייניס נאכפייע על כל ישלחן, וווקינס על ציינו, וח"ט מה על מהנו וויקט על דגלו.

צמאל בעמו מה יוס האמת, הילו אף גס זמת צנימוקן לו סכל על פועלומי שפערעל על מהרים, גס כס יטמו מה האמת ויקדשו חומו. ואמשין למיל, איש על מהנהו ואיש על דגלו, ר"ל צענין טערזות גלייך לחיות כל הגד כמי כומו וצימינו, לאכדי שאוח"ח הק' צפלצטנו, ע"פ

* * *

שיעור בספה"ק דברי חיים ע"י ב"ק מרן אדומו"ר שליט"א שבת קדוש פרשת נצבים שנת תשס"ה לפ"ק

מייס, שאינו מי הקפת, וכן פלנקס טויה מולה וממות, על כל פnis קמניס גל' יניין זמת, יותר טוב כי נכלולות למקן בפיוטך רק קצת שגולה ומולה וממות, וליה יטעה שם לדס מהילו חיט קמוני. ולבן נרלה לי דוה קוח סדרה, להנה חמלו חו"ל (רכ"ה, י). [ד] מעשה כלמתית לדעם נכללו, ופילט"י ז"ל שאלת מה לונס ציגרלו, ונדיגונס מדין נרלה לאס ולפי לונס. ולכלולות קאה נליס שנכללו עם מי דיינר הקצ"ה לטולם. אך [ה] מזואר נלמצע"ן ז"ל (כלמתה ה, ה) סגיון סמפלצט, שנכללו

שפה"ק דברי חיים
ח"א עמי רצג. לפרש נצבים
בפסקוק [א] ארם נצבים וגנו' (כט, ט). ופליט"י בטועס מה שמלמר לanon נצדים קצת מלצון קיוס, איש לאס קויס, ועוד טעם הגד. ולענ"ד נילא דlein זא, לדגה מליינו צלחת האתא צנמאנן כל תפולות צלחות מייס ופלנימה טונגה. [ב] וגוזו"ק (מיקו"ז ט"י ו' כט). הילר לדם טוב נקצת לרלו צלחת האתא, ולמה זה מקנו לנו הנטי נקמת בגודלה, והוא לאו נמיימר לאמעתך רק על עצית מות וללמוד תורה. והס כי [ג] כתזו ספלי קודא,

[ג] כתזו ספלי קודא, מייס, אלהינו מי נגפם וכו'.

בשל"ה הקדוש (מסכת ראש השנה, תורה אוור ט"ז) מביא לזה ראי' מפורשת, שהכוונה בתפלות הללו הוא על חי הנפש, שהרי אמרו בוגרא (ברכות לד.) לעולם אל ישאל אדם צרכיו לא בשלש ראשונות ולא בשלש אחרונות, אלא באמצעות, דאמר רבי חנינא, ראשונות בודאי צורך גבואה היא, ולא לגרמייהו עברי.

חوتנו הרה"ק מוה"ר ישבר דוב מולאטשוב זצ"ל, על הפטוק (שםות ל, טז) ולקחת את כספ הכהפורים ונחת אותו על עבודת אוחל מועד. ואמר דהנה יש להתבונן בדברי התקוני זוהר הנ"ל, דצוחין כלבא הב, הב لنا מזוני הב לנו סליהא וכפרה, הלא הסליהה עניין הסליהה וכפירה, בודאי צורך גבואה היא, ולא לגרמייהו בודאי צורך גבואה היא, ולא לגרמייהו עברי.

אלא הכוונה בזה, שמבקשים שהקב"ה יסלח להם מלחמת יראת העונש, שיראים פן יבואו עליהם עונשיים ויסורים עברו החטאיהם, ובאמת צריך האדם לבקש סליהה וכפירה על עונתו וחטאינו, רק למען שמו הגדול והקדוש, שיוכל לעבוד עבודתו ולעשות רצונו וחפצו יתברך שמו, כי כל זמן שכותם העבריות עליו אי אפשר לעבוד את בוראו כראוי.

וזהו פירוש הכתוב הנ"ל, ולקחת את כספ הכהפורים ונחת אותו על עבודת אוחל מועד, כספ הוא לשון השקה ותשואה, כמו (בראשית לא, ל) נכסוף נכספה, כלומר תשואה זו שיש לך על הכהפרים, היינו שהקב"ה יכפר بعد עונתו וחטאיך, תתן אותו על עבודת אוחל מועד, ר"ל שייהי עיקר כוונתך בשבייל עבודה השית", ולא מלחמת יראך מהעונשיים והיסורים, כי עיקר התשובה תהיה למען יתברך שמו, עכדרח"ה.

